

No. 8. }

August 1886.

{ 12te Aargang.

Daabssang til lille Gerda.

(Mel. Vikingabalk.)

Intet Varn her paa Jorden kan Livslyset se,
 Hvor ei Staveren taler sit: "Bliv!"
 Lad saa Bismanden spotte og Verden kun le,
 En — vi ved dog — alene gi'r Liv.

Dg bortabt var vort Liv, hvis ei Kristus,
 Guds Søn,
 Stabte nyt det af Vand og af Aand,
 Lærte selv os at bede vor barnlige Bøn
 Dg at vandre vor Vej ved hans Haand.

Dog hans Redskab er vi, og fra tidligste Tid
 Maa vi vaage med Tro og i Haab
 Over Skatten, han gav, og maa vogte med Flib
 Hvert et Varn, som vi har til hans Daab.

Denne Gjerning — Gud give Jer Raade
 til den!
 — Høst da Liden er vantro og folk —
 Dg naar Guds-Sønnen kommer om Lidet igjen,
 Sid han finde de hundrede Folk!

J. O. Thomsen.

Max og Robert,
eller
Uretferdigt Guds har ingen Betsignelse.

(Fortsættelse.)

Solen skinnede varmt, da Max igjen drog ud med sin Bogn; ellers pleiede han altid at sloite omkap med sin Dompap, idet han muntert saa sig om og frydede sig ved Livet; nu gif han stum og med mørkt, vrantet Ansigt ved Siden af Sultan. Hun den var ogsaa traurig, nylig havde dens Ben for første Gang givet den et Fodspark og tiltalt den med de vrede Ord; Dyret kunde aabenbart ikke begribe, hvad det skulde betyde, derfor saa den af og til spørgende paa Guttien og spidjede Ørene. Men Max gav ikke Ngt paa den; han erindrede sig, hvad han havde hørt den sidste Nat. Hans ringe Tagtammer befandt sig Side om Side med det, som Robert og hans Moder beboede, og det var kun stilt derfra ved en tynd Bordvæg, saa at man kunde høre enhver Lam i Naboværelset. Ellers pleiede Max altid at sove udmærket; saa langt tilbage han kunde mindes, havde han, naar undtages under Sultans Sygdom, aldrig vaagnet op fra Aften til Morgen. Men denne Nat havde været meget urolig for ham, og saaledes havde Roberts Samtale med Moderen naaet hans Øre.

"Gud ser mig!" sagde han ved sig selv, sikkerlig for nyende Gang, og han vilde løfte Blikket mod Himmelen; men han vovede det ikke. Og derpaa overveiede han, hvor fornoiet han før havde været, hvor muntert han havde pludret med Sultan og Fuglene, uagtet han dengang ikke havde haft nogen Kniv i Lommen, kun den gamle, itubrutne og ikke havde haft Udseende til at saa nogen paa lang Tid. Og idet han tænkte derpaa, sukede han dybt: hvor havde han ikke igaar frydet sig, da han havde kjøbt den vakre Kniv! "En saadan Glæde varer ikke længe. O, naar de, som ville gjøre Uret, kun vidste, hvor forvarig den er!" Roberts Moder syntes igjen at tilhøiste ham Ordene. Han havde naaet den Plads, hvor han sædvanlig op-

holdt sig noget; her havde han ofte solgt Fugle; han bød Sultan at blive staaende ved et Gadehjørne, trak sin Kniv op af Lommen, og idet han tog et Træstykke i Haanden, begyndte han at skjære ud. Forunderlig, det vilde ikke rigtig gaa. — og dog var Kniven saa god; han forsøgte atter og atter, men det lykkedes ham ikke.

Da kom netop en Rytter farende og steg af Hesten ved Siden af Max; derpaa saa han sig omkring: "Hør du Lille, raabte han, "kan du ikke holde Hesten for mig? Jeg maa ind i det Hus der, og der er ingen Anden her."

"Jeg maa passe paa Fuglene, og saa længe tør jeg ikke blive her."

"Det behøver du heller ikke," svarede Herren, "jeg vil ikke opholde mig her mere end 5 eller 10 Minutter, jeg har Hastværk, og det er meget, som beror paa, at jeg ikke spilder nogen Tid."

"Er Hesten snil?" spurgte Max, idet han misiroist betragtede den.

"Saa from som et Lam! Den gjør dig ikke Noget! Men hurtig, Barn, tag Toilerne! Jeg vil siden give dig en Krone for det."

"En Krone!" Max's Ansigt blev purpurodt af Glæde, rask greb han Toilerne, og Herren ilede hurtigt derfra.

Esfjertentksom saa Guttien ned mod Jorden: "En Krone! o, han havde igaar ikke behøvet at beholde Pengene, idag fortjente han dem paa ærlig Vis, . . . Kniven vilde alligevel være bleven hans, og hvor meget mere Glæde vilde den da ikke have bragt ham! Han tænkte paa hine andre Ord: "Derien hjælper altid, vi behøve ikke at fortovle . . ." Sid han dog havde ventet, indtil Herren havde hjulpet! Javel, Roberts Moder havde Ret, Pengene bragte ham ingen Betsignelse Naar han kun havde fulgt sin lille Vens Raad.

Disse Tanker havde bestjæstiget ham saa meget, at han var ganske forbauset, da Herren vendte tilbage, over at Tiden var forløben saa raskt. "Du har gjort mig en stor Tjeneste, du Lille," raabte han, "der har du din Krone, jeg giver dig den gerne!" Og

han spang sig op paa Hesten, red hurtig afsted og var snart forsvunden for Max's Blik.

Gutten stak Pengene til sig og drog derpaa videre med Bognen, indtil han stillede sig op paa Torvet i det Haab, at En eller Anden blandt de Forbigaaende vilde afkjøbe ham Noget. Igjen tog han et Træstykke og sin Kniv i Haanden. Hans Hjerte var meget betyngnet "D," sagde han ved sig selv, "naar jeg blot kunde gøre ugjort, hvad jeg gjorde igaar! Robert raadede mig til at give min Herre Pengene; jeg skulde fra Begyndelsen af ikke forlangt dem; men, da jeg engang havde gjort det, tilhorte de Kristian Häufer. Men nu er det forsent Pengene ere borte, — jeg har kun to Kroner og tredive Dre . . . og jeg modtog tre . . ."

Han bemærkede slet ikke, at en Gut, der var pent og renlig klædt, havde slutet sig til ham; forundret betragtede denne ham. "Hvilken vakker Kniv du har!" sagde han nu til Max, "saadan en har jeg allerede længe ønsket mig! Hvormeget koster den?"

"To Kroner," var det forsagte Svar.

"Ja det kunde jeg nok tænke," sagde den Anden, "thi det er en udmærket Kniv! Saadan en skulde jeg ogsaa gjerne ville købe mig!"

Max løstede Dinene op, en Tanke var pludselig faren gennem hans Hoved, hans Ansigt gjorde en hurtig Bevægelse. "Vil du virkelig det?" sagde han; men det kostede ham megen Noie at faa Ordene frem.

"Ja vist vilde jeg det! . . . Dog det nytter mig ikke meget — jeg har kun en Krone, som min Bedstefader nylig gav mig paa min Fødselsdag."

Max havde sænket Hovedet dybt. En Krone . . . sammen med hans to udgjorde det tre, . . . hvis han havde den, kunde han give sin Herre Pengene tilbage, . . . da turde han igjen se op mod Himmelen, Gud kunde venligt se til ham. Men . . . det var meget vanskeligt at stille sig fra Kniven, . . . havde ikke Gutten nylig sagt, at det var en udmærket Kniv? Og hvor længe havde han ikke ønsket sig den, endog

som ganske liden Gut i Waisenhuset! "Det er haardt at være fattig og maatte lide Nød; men hvor let kan man ikke bære det, naar man har en ren Samvittighed!" hørte han igjen Roberts Moder sige. Var han da bleven saa glad ved sin Kniv. Sikkerlig ikke . . .

"Vil du købe den af mig?" sagde han nu til den fremmede Gut.

Denne satte store Dine: "Jeg kan jo ikke, da jeg ikke har saa mange Penge. . ."

"Jeg giver dig den for en Krone!" det blev igjen meget vanskeligt for Max at udtale dette.

"Virkelig? du vil lade mig faa den saa billig?"

Max nikkede med Hovedet.

"Da vil jeg strax hente Pengene til dig, vi bo i Nærheden, jeg er snart igjen her."

Max holdt Kniven fast, han saa paa den, og Taarerne kom ham i Dinene; det forekom ham, som om han aldrig kunde have Nød til at levere den fra sig, . . . den var saa skjon og saa god.

"Men den tilhører mig ikke retmæssig," sagde han derpaa bestemt, — den Syges Ord vare igjen komne ham til Hjælp, "og det er bedre at behage Gud."

Da den fremmede Gut kom tilbage, rakte han ham Kniven uden Mølen og modtog en Krone for den i Betaling. Da han nu gik videre med Sultan, straaledede hans Dine, som havde vendt sig mod Himmelen; "Fryd dig ved Livet!" sloitede han ligesaa lystig, som hans Hansemand havde gjort. Han kunde glæde sig ved Livet, uagtet Kniven var forsvunden af hans Lomme; thi hans himmelske Faders Nie tilsmilede ham igjen. Sultan mærkede ogsaa, hvor ganske anderledes dens Ven var tilmode, og den vovede derfor, da de gik videre, at stifte sin Snude ind i hans nedhængende Haar; dette blev ikke som imorges gjengjældt med et Fodspark, men Max klappede den kjærlig og kalbte den sin kjære, gode Hund.

(Sluttes.)

Dukken i Anibe.

Det var en fæl Begivenhed
 Med Frøken Karoline!
 Hun laa midt i et Blomsterbed
 I sine Klæder fine;
 Da kom to Røvere saa brat,
 — Hvor kan sli'g Udsærb harme! —
 De greb den fine Frøken fat
 I hendes spæde Arme
 Og fo'r med hende saa ajsted,
 Og rykked', dreied', brækked',
 Til Armene gif rent af Led,
 Og af ved Skuldren knækked'!
 "Jeg fattet ikke, hvi dog ei
 Om Hjælp hun skreg i Haven?"
 Ulykken var, at hun kun skreg,
 Naar hun blev klemt paa Maven.

Guds Have.

Jeg ved en deilig Have,
 Hvor Rojer staa i Flor;
 Den skabte Gud til Gave
 For sine Børn paa Jord.

Guds Børn med Tanker fromme,
 Med sm og hjærlig Sjæl,
 Saa Lov til der at komme
 Og plukke Rojer selv.

Jeg lutte vil mit Die
 Med Bøn af ydmygt Sind:
 Gud Fader i det Høie,
 Luf mig i Haven ind!

L. B u d d e.

Den døvstumme Dreng.

(Efter Barnens Tidning.)

En Læge besøgte for nogle Aar siden et
 Døvstummeinstitut i London med den Hensigt,
 at prøve Børnenes Kundstaber, særlig i
 Religion. Han skrev derfor paa en Tavle
 Spørgsmaalet:

"Hvem har skabt Verden?"

Han anmodede en liden Dreng om at
 besvare det.

Drengen tog Griflen og skrev nede-
 under:

"I Begyndelsen skabte Gud Himlen og
 Jorden."

Lægen spurgte videre:

"Hvorfor kom Jesus Kristus til Verden?"

Med et lyst Blik tog Drengen atter
 Griflen og skrev:

"Det er en troværdig Tale og vel værd
 at annamme, at Jesus Kristus er kommen
 til Verden for at gjøre Syndere salige."

Nu fulgte det tredie Spørgsmaal:

"Hvorfor er du født døvstum, medens
 jeg baade kan høre og tale?"

"Aldrig," siger et Dienvidne, "skal jeg
 glemme Udtrykket i Drengens Ansigt, da
 han skrev:

"Jo, thi saaledes har det været Faderen
 behageligt."

Den gamle Jakob faar høre, at Josef endnu lever.

"Dg Jakob saa Vognene, som Josef havde sendt til at føre ham paa, og Jakobs, deres Faders, Land blev levende. Dg Israhel sagde: Det er meget; Josef, min Søn, lever endnu; jeg vil fare hen og se ham, før jeg dør." 1 Mos. 45, 27. 28.

En vidunderlig Redning.

J have vist Alle hørt om den kjære fromme Pastor Oberlin i Steinthal og vide, at han ikke alene sørgede med faderlig Kjærlighed for sin Menigheds hvide Vel, men ogsaa i Bantroens og Trasaldets Tid bekjendte sin Frelser Jesus Kristus med usorfærdet Trostab og varmt Hjerte. Om denne dyrebare Mand vil jeg fortælle Eder en Historie.

Det var i Aaret 1792 eller 93 — bestemt ved jeg det ikke — da blev der en smuk Dag omhyggelig aflæst en stor Tonde foran Oberlins Præstegaard i Balderbach; denne blev derpaa baaren ind i Kælderen og lukket op.

Gjæt nu en Gang, hvad der kom ud af Tonden! Ja J kan gætte længe. J Tonden var en ung Pige paa omtrent 14 Aar, som, da man havde slaaet Bunden af Tonden, meget glad trøb ud og kaldt den kjære Fader Oberlin om Halsen med Glædestaarer. J ville spørge mig hvordan Pigen — jeg tror, hun hed Emilie — var kommen i Tonden; det skal jeg sige Eder.

J de Aar var der i Frankrig den saakaldte Rædselsperiode. Den raa Pobel havde først i Paris, siden ogsaa andre Steder, gjort Oprør, dræbt Kongen, sonderrevet alle Ordenens og Lovens Baand, og rasede nu med Mord og Blodsudgydelse imod Alle, der endog blot havde paadraget sig den mindste Mistanke om, at de misbilligede det stammelige Uvæsen. Nu levede der i Nærheden af Nazy en rig Greve paa sit Slot, som i lang Tid Ingen vovede at gøre Noget, fordi han var en god og velgjørende Herre. Men en Nat kom der en raa og blodtørstig Hob fra Staden; Slotsporten blev sprængt, Greven blev greben under vilde Raab og hængt i et Træ. Den stakkels Grevinde, som med Rnæfsald bad om sin Mand's Liv, dræbtes med Drekug. Derpaa blev ogsaa de uskyldige, værgeløse Børn myrdede, det ene efter det andet, med Undtagelse af en Pige, som en gammel, tro Tjener stakke hurtigt ned ad en hemmelig Trappe i Kælderen, hvor han skjulte hende.

Den følgende Morgen forlod Morderne

det plyndrede og odelagte Slot, men kund gjorde, at de næste Nat vilde komme igjen for at afbrænde det. Hvad skulde nu Felix, den tro Tjener, gøre for at bringe den reddede Pige i Sikkerhed? Var han gaaet bort med hende, saa havde Folk kjendt hende og overleveret hende til Revolutionstribunalet. Han brød sit Hoved; da indgav Gud ham en god Tanke. Han tog en tom Tonde, aabnede den foroven og befalede Pigen at stige ned, saa fyldte han Tonden med Straa, slog Bunden fast igjen, skjød den derpaa saa forsigtig som mulig paa en Karre, lagde endnu nogle andre tomme Tonder derpaa, og fremad gik det, ned ad Slotsbanken, igjennem Byen til Steinthal, hvor Felix var født.

Det var en lang, besværlig og farlig Reise; fordetmeste trak han Karren om Natten, om Dagen opholdt de sig, hvor de bedst kunde skjule sig, mest i Stovne, saa kunde da Pigen liste sig ud af Tonden, strække de sammenboiede Lemmer og saa lidt at spise.

En Morgen vare de dog paa Landeveien længe efter, at det var blevet Dag, da de ikke kunde vine nogen Fare. Men, o ve! der kom nogle Soldater ridende.

"Holdt!" — raabte en af disse — "hvad har du i dine Tonder, rul dem ned af din Stubkarre, at vi kan undersøge dem." Den stakkels Felix maatte stille den ene Tonde efter den anden paa Jorden, og hver blev med Banken og Kysten undersøgt, paa en nær, og det var netop den Tonde, hvori Pigen var. Stuffede og brummende rede Soldaterne bort igjen, og saaledes gik det videre i 14 Dage med stor Angst, men med mange og vidunderlige Raadeserfaringer, indtil de endelig naaede Steinthal, hvor den stakkels Flygtning fandt Tilflugt hos Oberlin, som jeg tidligere har fortalt.

Nu maa J dog ikke tro, at den stakkels Emilie ikke mere havde nogen Fare at befrygte der. Hendes Redning og Flugt var bleven kjendt, hendes Navn var bleven sat paa Listen iblandt de Dødsdømte, og hendes Faders Fiender lode søge og forsøge efter hende allevegne. Hun maatte derfor altid

blive hjemme, ja hun turde ikke engang vise sig ved Vinduet.

Men hvad er al menneskelig Forsigtighed! En Morgen tidlig Kl. 6 sad Oberlin i Dagligstuen i alvorlige Tanker. Da bliver der banket heftig paa Døren, Oberlin aabner den, og tænker Eder hans Stræk: 2 Soldater træde ind.

"Hr. Pastor!" sagde den ene lidt forlegen, thi han havde stor Respekt for Oberlin, "Hr. Pastor! Domsstolene i Strasburg have faaet et Brev, og deri staar De anklaget for at skjule i Deres Hus en Datter af en Aristokrat og Folkeforræder; hun er dømt til Døden som sin Faders Medskyldige, og vi have Befaling til at gennemføge Deres Hus; men vi ville ikke gjerne gjøre Dem den Skam. Vi vide, at De aldrig siger en Usandhed, og naar De giver os Deres Ord paa, at der ikke findes en saadan Person i Deres Hus, saa ville vi tro Dem og gaa bort igjen."

Og Oberlin vilde heller ikke sige nogen Usandhed. Den Oprigtige lader Gud det lykkes for. Se! det vidste Oberlin vel, derfor tænkte han slet ikke paa at redde sin Følging med en Løgn. Uden at lade dem mærke sit Hjertes Angst, sagde han til Soldaterne: "Gud forbyde, at I skulle undlade at gjøre Eders Pligt for at vise mig en Føielighed, mine Venner; I have det Paalæg at undersøge mit Hus, nu saa gjør det; desuden er her tidt Folk i Besøg i mit Hus; hvem ved om ikke den søgte kunde være der imellem; kom, jeg vil vise Eder Vej."

Dermed stod Oberlin op og førte Soldaterne igennem Huset; han smilte ganske ventlig; men hans Hjerte raabte uophorlig til Gud. Tilslidst kom de ogsaa til det lille Kammer, hvor den unge Pige boede. "Det er nu den sidste Stue, mine Venner!" sagde han, idet han lukkede Døren hoit op. Soldaterne vare blevne mere og mere forlegne, jo ventligere Oberlin var imod dem; en af dem traadte hen paa Dørtærskelen og saa sig om til Høire og Venstre. "Det er godt, der er Ingen; man har bagtalt Dem, Hr. Pastor! vi bede meget om Forladelse for den

Forstyrrelse, vi have gjort" Dermed steg de ned ad Trappen og forlod hilsende Præstegaarden.

Nu ere I vist nysgjerrige for at saa at vide, hvorfor Soldaterne ikke saa Pigen; var hun gaact ud af Kamret? Bevares! saa vilde hun jo være løben dem lige i Armene. Eller havde hun skjult sig nogetsteds? Hvor skulde det være faldet hende ind, da hun ikke anede den Fare, der forestod hende. Hør nu, hvorledes det gik til. Emilie havde just sat sit Haar, vasket sine Hænder og var nu isærd med at tørre dem paa Haandklædet, som hang paa Døren, da hun hørte Skridt, og Døren blev stødt op. Da hun var i Understjort og skammede sig ved at lade sig se halv paaklædt, saa blev hun staaende ganske stille bag Døren og sagde ikke et Ord, da den igjen blev lukket.

Se! paa saa naturligt, og dog vidunderligt Maade reddede Gud hendes Liv og hjalp den gode Pastor Oberlin, uden at han behøvede at tynge sin Samvittighed med en Løgn.

Snart derefter blev Skurken Robespierre styrtet. Revolutionsloven ophævedes, og dermed var Røden forbi for vor Emilie.

Da hun intet andet Hjem havde, blev hun i Oberlins Hus, indtil hun blev gift. Hun er nu forlængst optagen i de himmelske Boliger; men hendes 2 Døtre leve endnu som 2 fromme, ved mangen en Trængsel prøvede Kvinder.

Træffende Svar.

Da Ludvig den 14de i Frankrig saa haardt forfulgte Protestanterne, opvakte hans Grusomhed den engelske Regjerings Misbillig. Et stort Antal af de forfulgte Protestanter bleve kastede i Fængsel. Herover besværede den engelske Gesandt sig i sin Regjerings Navn og forlangte de Fængnes Frigivelse. Men den stolte Konge sølte sig herved meget ubehagelig berørt og svarede heftigt:

"Hvad vilde vel Kongen af England sige, naar jeg forlangte af ham, at han skulde frigive de Fangne i Newgate?"

Newgate var et stort engelsk Fængsel for Forbrydere, medens de fangne franske Protestanter vare ærbare og brave Folk, der kun for sin Troes Skyld maatte sidde i det haarde Fængsel.

Den engelske Gesandt svarede med sin Ironi: "Deres Majestæt! Min allernaadigste Herre, Kongen af England, vilde vist gjerne indvilge Deres Bøn, naar Deres Majestæt forlangte Frigivelsen af Fangerne i Newgate af den Grund, at de vare Deres Majestæts Troesbrodre".

Verdens Venskab er Guds Fiendskab.

Jakob 4, 4.

Sophonius, en vis Lærer, vilde ikke til-
lade sin Datter at søge Selskab med dem,
hvis Opførsel ikke var ren og oprigtig.

"Kære Fader," sagde den blide Eolalia
til ham en Dag, da han forbød hende i
Følge med sin Broder at besøge den flygtige
Læcinda, "du maa tro, at vi ere meget
barnagtige, dersom du indbilder dig at vi
derved ville være udsatte for nogen Fare."

Faderen tog stiltiende et udbrændt Stykke
Kul fra Donen og gav dette til sin
Datter.

"Det vil ikke brænde dig, mit Barn;
tag det!"

Eolalia tog det, og se hendes Haand
blev tilføjet og sort, og det tilsmudsede og-
saa hendes hvide Klædning.

"Hvem kan ogsaa tage sig iagt for et
Stykke Kul," sagde Eolalia ærgerlig.

"Ja ser du," sagde Faderen, "Kul gjør
Hænderne sorte, om de ogsaa ere udbrændte.
Saaledes er det ogsaa med slet Selskab; thi
ond Talefordærver gode Sæder."

A. J.

Den lille Gadesanger.

Han leged ei med de andre Dreng,
Som muntert i Sneen sprang,
De kolde Fingre slog Citharens Streng,
Mens rundt for Døre han sang.

Thi Sorg og Sygdom var jo der hjemme,
Med Kulde og bitter Nød;
Dog han med sin klangfulde Barnestemme
Fortjente til dagligt Brød.

Imedens han sang, han saa mod det Høie,
Til Gud i Himten han bad;
En Taare stod i hans klare Øie,
Og Graaden i Halsen sad.

Men han, som Børnene tog paa Armen,
Guds egen enbaarne Søn,
Som kender det Hjerte, der slaar i Barmen,
Han hørte den fromme Bøn.

O, J, som leve i Fryd og Glæde,
Og Alt, hvad J ønske, kan saa,
I tænkt paa dem, som for Brødet græde,
Og hjælper de fattige Smaa!

Gaade.

1. 2. 3. 4.

Man Tpi med dette sammenhefte kan,
Af Kvinde bruges det saavel som Mand.

5. 6. 7.

Naar Noget man nedskrive vil,
Mest bruger dette man dertil.

8. 9. 10.

Mit Treble saar ikke saa let du fat;
Thi det er en Fjisk, og den er glat.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

Min Ven, tag dig iagt, at ikke
Du paa mit Hele skal dig stifte.

C. D. T.

Opløsning

paa Gaaden i No. 6:

Parti.

Rigtig opløst af L. K. T., Milan, Minn.;
S. L., Oscar, Minn.; D. A. W., Hudson,
Dac. T.; J. B. B., Minneola, Minn.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Fædrel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.